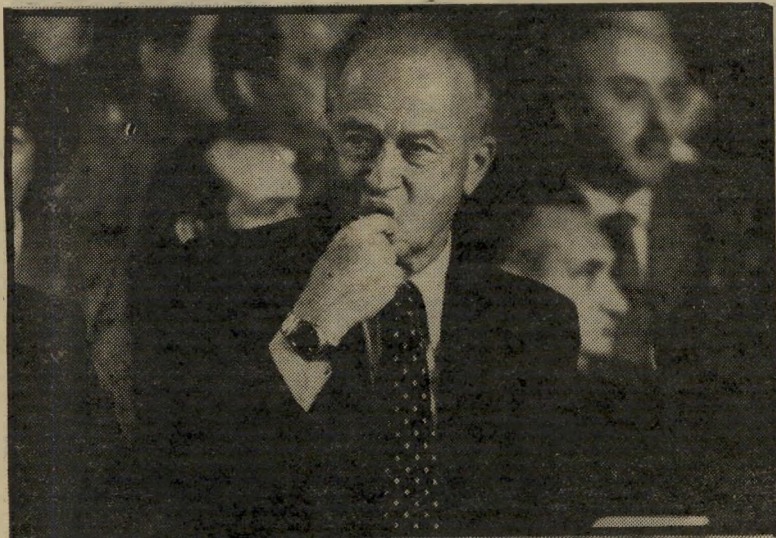

הצופן הסודי: כך

כותבי וקוראי ספרי המדע-הכידוני משתעשעים לא אחת באפשרות להמציא מכשיר משוכלל בעזרתו אפשר יהיה לדעת מה חושב האדם באמת, ולא להתפק בכרזים אותם הוא משמיע. מכשיר כזה היה חסר בוועידת מיפגת-העבודה. שני המתמודדים, יושב-ראש המיפגתה ח"כ שיממון פרס וראש-הממשלה לשעבר, ח"כ

יצחק רבין, דקות מיספר לפני ההצבעה:

אני הייתי לוחם ומפקד כבר ב-תש"ה. איפה היה שיממון פרס בזמן זה? מתי שיממון פרס לבש מדים? אני יודע שהמדינה לא הוגשה לנו על מגש של כסף. שיממון פרס יודע רק לצטט את מגש הכסף של נתן אלתרמן.

"היה זה ביום השישי ה-14 במאי 1948 אחר-הצהריים. לוחמי חטיבת פלמ"ח-הראל חזרו מעשרת ימי קרב קשים על פריצת המצור על ירושלים. כולם היו עייפים עד מוות... לפתע החל מכשיר-הרדיו לשדר את טקס הכרזת-המדינה מן המוסיאון בתל-אביב. אחד הלוחמים, מכורבל בפנתון, פקח עין והתחנן: 'חבר'ה, סיגרו את זה. אני מת לישון. את ההכרזות נשמע מחר' הייתי מפקדם של אנשים אלה. שמעתי וכאב לי...

ואני הייתי הרמטכ"ל במילחמה מוארת זו.

ב-1967 נכפתה עלינו מילחמת-ששת-ימים. במילחמה זו נחל צה"ל את אחד הניצחונות המפוארים בהיסטוריה הארוכה של העם היהודי...

אני כבר התנסיתי בשיקום המדינה והצלחתי בכך. אני, ולא פרס, צריך לעמוד בראש הממשלה שהצטרף לי שקם את ההרס שגרם הליכוד. אם שיממון פרס יכול להיתלות בכך גוריון, אז אני ממשיך את דרכה של גולדה מאיר שהיתה כליכך נע-רצת עליכם. צירי הוועידה. פרס בנה את היחסים עם צרפת, אך אני בניתי את היחסים עם ארצות-הברית.

היתה לי הזכות, כנציגה של מיפגת-העבודה, לעמוד בראש-הממשלה שהוטל עליה, בתוקף נסיבות אלה, לפעול לחילוץ העם והמדינה ממצוקה זו שבעיקבות מילחמת-ימים הכיפורים. חברי בממשלה ואני פעלנו בנסיונות קשות ביותר. על אף זאת קידמנו את תהליך השלום, בהמשך לפעולתה של הממשלה בראשותה של גולדה מאיר ז"ל, בנינו מערכת יחסים הדוקה עם ממשלת ארצות-הברית...

שיממון פרס הוא דברן. עכשיו, אחרי שהוא עבר קורסים אצל מומי-חיים, הוא יודע לנאום היטב ולהשתמש במילים יפות. אני יודע שתורת-הנאום היא הנקודה החלשה שלי. אבל אנחנו צריכים מעשים, ולא מילים יפות.

ייחוד דרכה של תנועת-העבודה היה בשי-לוב שבין החזון והמעש. לא תחרות מילוי-לית עם התנועה הרוויזיוניסטית איפיינה את דרכנו. יש לתרגם מילים יפות ליעדים ברורים.

שאני יורשו.

בניית תעלת-הימים שתקשר את ים-התי-כון עם ים-המלח — רעיון הקשור בשמו של חברנו יגאל אלון ז"ל...

שיממון פרס מנסה להפקיע לעצמו את כל מה שקשור במדע ובטכנו-לוגיה. אבל גם זה במילים. בעת שהייתי ראש ממשלה, פעלתי גם במיגורים אלה.

בתקופת הממשלה הקודמת חתמנו הסכם בראשית-יבות עם ממשלת ארצות-הברית לבניית כור-כוח גרעיני לייצור חשמל.

אני יורשו של יגאל אלון, ולכן אני מייצג את תפיסתו המדינית, שהתקבלה עליידי המיפגתה כולה.

נאמץ לנו בפה מלא את תוכנית-אלון, שהיה הראשון בינינו, שכבר ב-1967 גיבש את עיקרי התפיסה המדינית שהיום היא נחלתה של מיפגת-העבודה כולה.

כיום עצבניים לכל עבר, ולחץ לחיצות ידיים חטופות לצירים מגומסים. הוא חשב שכך הוא עורך לעצמו תעמולה של הרגע האחרון. פרס נתן ליריבו חצי שעה של הסתבכות אומללה, ואז יצא בלוויית פמלי-יה של שלל עוזרים, הרבה מצלמות טל-וויזיה ושני שוטרים, שהזמנו מבעוד מועד, שפינו את הדרך בקהל הצפוף — ממש מנהיג לאומי. ההצגה עשתה את שלה. מחיאות-הכפיים הכימעט היסטוריות נדרו מהאולם אל אזור ההצבעה.

לכל היה ברור ימים רבים קודם לכן, שהניצחון מונח בכיסו של פרס. השאלה היחידה היתה מה יהיה ההפרש בין שני המועמדים. 40 אחוז רבין יכלו להכריז את פרס להתחשב ברבין ובאנשיו במשך ארבע השנים הקרובות ואולי לסי-בול את רבין כשר-הביטחון בממשלתו. 35 אחוזים לרבין היו מיקרה גבולי שבו היה על פרס להתמודד, עם סיכויי הצלחה, בלחצים של אנשי רבין. 30 אחוזים לרבין היו מפלה מוחצת לראש-הממשלה-לשעבר. לפרס היה הרגל האל המביח לפרס שי רבין יזכה רק ב-28 אחוזים. ארלה זק. המנגנון ניצח וניחש נכונה.

היציג היר, שאחרי גאום ההכרתה, היתה מתוכננת גם היא היטב. לפרס נודע שרבין החליט שלא ללחוץ את ידו. לאמיתו של דבר יכול היה פרס, וכל מי שמכיר את רבין, לנחש שרבין ימשיך בשרשרת השגיאות שלו. אולם פרס החליט להמר, הוא ניגש לרבין, בליחוי מחיאות-כפיים נלהבות מהקהל והושיט לו יד. לרבין לא היתה ברירה. הוא נאלץ לבלוע את הגולגולה המרה. הוא החזיר לחיצי יד, רפה אמנם, אך לחיצי יד. בתמונה שהופיעה למחרת היום בעיתונים אפשר היה להבחין בבירור כיצד פרס מתבונן ישירו אל עדשות המצלמה ולא לעבר יריבו הלחץ את ידו. בצילומי הטל-וויזיה נראה רבין, בשמעו את דברי פרס על כוונתו ללחוץ את ידו, כחיה גרדפת שנדחקה לקרן-רוויה. ואינה רואה מוצא.

בסיום הוועידה, אים" פרס על מצ-ביעיו: "ועכשיו לעבודה הגדולה". הכל הבינו שהוא מתכוון לעבודה לקראת הב-חירות בהסתדרות ולכנסת. רק מעטים ידעו, שיייתכן ופרס מתכוון לעבודה מסוג אחר, עבודת חיסול החשבונות עם אותם

(המשך מעמוד 33)
על האורה, נישקו והחיק כל אחד אחר ממטראן.
הכל חושב בדיקנות רבה. אשתו של פרס, סוגיה, ערכה את הופעת הבכורה הציבורית שלה דווקא בערב הגיגי זה. לאה רבין נעדרה. את מקומה בשורה הראשונה של גשות היושבים על הבמה תפסה שולמית אלוני.
היום שאחרי הגיגיה, היום של הבתי-רות, נערך כבר בתל-אביב. שם לא היה צורך בחגיגות שמעניקה ירושלים. חשור בה יותר היתה הקרובה למרכז-המיפגתה. שבו ישב מטהו של פרס, ברחוב הירקון בתל-אביב. הוועידה כולה עברה להיכל התרבות.

לוי וב ערך פרס הצגה מתוכננת הי-טב. סוגיה לא הגיעה. במקומה באה לאה רבין, שהצליחה גם הפעם להכשיל את בעלה בחיקויי הגלגלי של דויד הכהן. בעוד שבליילה החגיגי היה פרס הנואם היחיד! מבין שני המועמדים, הוא נתן הפעם גם לרבין לנאום ולהציג עצמו. פרס המתין עד שיושב-ראש הישיבה — גם הוא מ"קומנדו הלשעברים" של הי-מיפגתה — שרי-העבודה לשעבר, משה ברעם, יקרא לרבין לבמה, ברגע שרבין עמד לפתוח את פיו, יצא פרס מאחרי

הראש מאחרי כן-אהרון נבואה מדויקת

נבחר פרס, נשיא נכון ומזכ"ל ברי-לבי מי מוכר למי ומהיכן?

שהדירו בחודשים האחרונים שינה מעיניו. למחרת הוועידה נערכה ארוחת-ערב ב-מיסעדה סינית יקרה לאנשי המנגנון ולעוזרי-רים. ארוחת הניצחון. אבל כבר ליד הי-שולחן אפשר היה לשמוע את העסקנים העולזים מזכירים שמות של פעילי המפי-לגה. כל השמות היו של אנשי מתנה רבין.

לא יעברו ימים רבים והכל כבר יידעו למי היה מוכן פרס לסלוח, כדי שיוכל להשתמש בו אחר-כך. ו"להוכיח" שאין הוא עושה חשבונות. ומי ייעלם מהמפה הפוליטית. עבודת המרכבה של ממשלת פרס תהיה למעשה מלאכת הטיהור הגדולה במיפגתה העבודה.

יוסי ינאי